

Moje soukromí – nekoukat, nešťourat!

NIKDY NIKOMU NEVĚŘ

Ahoj, jmenuji se Eliza. Je mi 16 let, vážím 48 kilo a momentálně jsem v nemocnici. Pokusila jsem se o sebevraždu. Nyní bych vám chtěla povyprávět svůj příběh.

Stalo se to, když mi bylo čerstvě patnáct let. V té době jsem byla zamilovaná do jednoho spolužáka. Ve třídě jsem nebyla nijak moc oblíbená, takže jsem vždycky jen tak sama seděla vzadu a pozorovala ho. Nevadilo mi to, byla jsem ráda sama, alespoň jsem si mohla dělat cokoli, co jsem chtěla. On byl velice oblíbený, pěkný a vtipný. Nejvíc mě okouznil jeho úsměv. Připadal mi i milý, protože byl skoro jediný, kdo na mě občas promluvil. Později jsem ale zjistila, že je všechno jinak.

Jednoho dne, když jsem seděla doma u počítače a sledovala japonské seriály, mi poprvé někdo napsal zprávu na facebook. Přátel jsem tam měla hodně, ale nikdo z nich mi nikdy nepsal. Poté, co jsem zjistila, kdo mi to napsal, mi poskočilo srdce radostí. Byl to on, můj idol. Ptal se mě, jestli s ním nepůjdu ven. Samozřejmě jsem souhlasila.

Ven jsme tehdy nešli naposled. Pozval mě pak ještě asi třikrát nebo čtyřikrát. Když mě pozval naposledy, změnilo mi to život. Šli jsme k němu domů, tvrdil, že mi chce něco ukázat. Když jsme došli k němu domů, šli jsme rovnou do jeho pokoje. Tam mě začal pomalu, ale jistě svlékat. Byla jsem v tu dobu ještě „nedotčená“. Nechtěla jsem o to přijít, ale on byl tak úžasný, že jsem nakonec podlehla.

Pak následoval víkend. Předtím mi neustále psal, ale najednou jakoby se po něm slehla zem. V tom koukám na facebook. Označil mě na fotce, na které jsem byla u něj doma a nahá. Taková ostuda! Týden, pak dva a nakonec tři jsem nevycházela z domu. Dělal jsem, že jsem hrozně nemocná. Neměla jsem ve zvyku lhát, a proto mi mamka věřila. Pak mě ale poslala zpátky do školy.

Už jsem nebyla neviditelná. Smáli se mi a pomlouvali mě. Myslela jsem, že to za chvíli přejde. Opak byl ale pravdou. Den ode dne to bylo horší, a tak jsem přesvědčila mamku, aby mě dala na jinou školu. Ta byla sice o hodně těžší, ale co jsem měla jiného dělat. Na té škole byl nejdřív klid, pak ale jedné z mých nových spolužaček někdo poslal tu fotku. Celé to začalo znova.

Tentokrát to ale přece jen bylo jiné. Můj jediný kamarád se kvůli mně porval. Prohlásil, že mě miluje a že nikomu nedovolí, aby mi ubližoval. „A tobě nevadí, že je na internetu moje nahá fotka? Nevadí ti ani, že jsem o to přišla s někým jiným?“ ptala jsem se ho. Jediné, co mi na to vždy řekl, bylo: „Každý dělá chyby a zaslouží si druhou šanci.“ Měla jsem ho moc ráda. Do té doby jen jako kamaráda, ale pak jsem se do něj zamilovala. Začali jsme spolu chodit. Byli jsme spolu už déle než půl roku a za měsíc jsme měli oslavovat moje šestnáctiny.

Týden před oslavou u nás doma zazvonila policie a oznámila mi, že zemřel. Nejen, že jsem z toho byla úplně na dně, ale znovu mě začali šikanovat. „Už nemáš svého ochránce, to máš blbý!“ Dál žít pro mě nemělo smysl. Přestala jsem jíst, protože mě úplně přešla chuť

k jídlu. Dva dny před mojí oslavou jsem se rozhodla to ukončit. Podřezala jsem si žíly. „Naštěstí“ mě našla moje mamka, která o tom všem do té doby neměla ani tušení. Své narozeniny jsem oslavila v nemocnici.

Ahoj, jmenuji se Eliza a toto je můj příběh. Život mě naučil, že ne vždy má všechno šťastný konec. Poznala jsem lásku, zklamání, přátelství i strach důkladně, dávno před tím, než jsem se stala oficiálně dospělou. Nyní už jen přežívám a doufám, že se na to celé co nejdříve zapomene. I přes to už můj život nebude nikdy takový, jaký mohl být. Celý incident vyšetřuje policie a ti, co mi to udělali, mají obrovské problémy. Nelituji je, patří jim to. Je to přeci moje soukromí!

KATEŘINA KECLÍKOVÁ